

"Ξενοδοχείον «Ελβετία»" (περ. Το Δέντρο τχ. 167-168, Δεκέμβριος 2008)

Ξενοδοχείον «Ελβετία» (περ. Το Δέντρο τχ. 167-167, Δεκέμβριος 2008)

Ξενοδοχείον «Ελβετία»

Δεν βάφονταν τότε έτσι οι γυναίκες, σκέφτεται. Ούτε κι εκείνη. Πριν. Η θεία Πάτρα την ξεσήκωνε, ίσως για να την ξεγελάει με παιχνίδια κοριτσιίστικα, κι ας κόντευε η μάνα τα σαράντα. Να ξεχνιέται.

Πάντα την δικαιολογούσε μέσα του παρ' όλο που επέστρεφε στο χωριό κάθε φορά και πιο αποκαρδιωμένος από τις συναντήσεις τους. Τόσους μήνες μονάχη στην Αθήνα να παλεύει με το απάλευτο, από κοντά κι η μικρή αδελφή να της συμπαραστέκεται, να σκαρφίζεται διάφορα για να ελαφραίνει τις ατελέσφορες θεραπείες, τα συγκαταβατικά ψέματα, τον φόβο, τον ακίνητο χρόνο.

Έπαιξε με την δεξιά άκρη του χαρτοφύλακα, την τσαλακωμένη, το είχε πάρει απόφαση αφού δεν γινόταν να το κόψει το χούι, τουλάχιστον θα χάλαγε μόνο την μια πλευρά της πανάκριβης δερμάτινης τσάντας του, άλλωστε μόνο στα λιγοστά ταξίδια του για κάτω, λυσσάγανε τα χέρια του στραβώνοντας το ίσιο. Αυτή τη φορά βέβαια είχε λόγο σοβαρό, με τόσα χαρτιά, συμβόλαια κι επιταγές που κουβαλούσε. Την είχε κανονίσει την δουλειά ο δικηγόρος του. Αυτός κατέβαινε απλώς για να κλείσει μέσα του κάποιες εκκρεμότητες.

Όλα αυτά τα χρόνια απέφυγε να μείνει στην Αθήνα. Έτσι κι αλλιώς ξένος κι εκεί όπως οπουδήποτε, αποφάσισε λοιπόν να κατοικήσει αλλού. Εκείνος ήταν απ' τον κάμπο, μα μόλις έγινε αυτεξούσιος έφυγε. Κουβαλιέται πιο εύκολα η ορφάνια σε τόπο μακρινό. Τα ξεθωριάζει η απόσταση τα τραύματα, προτάσσει νέα αιτήματα, επείγοντα. Ύστερα λες, να δεν λείπει μόνο εκείνη, είναι κι εγώ που λείπω. Είχε και την δικαιολογία της δουλειάς. Αντιπροσωπείες. Καλά του πήγανε τα πράγματα. Ειδικά τα τελευταία χρόνια μπορούσε να ικανοποιήσει κάθε επιθυμία του.

Με τον μονότονο κραδασμό του τραίνου αναδεύονταν σαν μέσα από λήθαργο σκέψεις απωθημένες, αισθήματα απαρνημένα. Κοντά πενήντα χρόνια πέρασαν από τότε κι ακόμα με το που φιλάει γυναίκα τον πλημμυρίζει εκείνο το άρωμα. Ο πουδραρισμένος αέρας, άλως ερωτική, γύρω απ' το πρόσωπο, ανάκατο με απαλό ταλκ βανίλιας, και ένα ελαφρύ κραγιόν, βούτυρο κακάο τάχα, για να μην σκάνε τα χείλη. Και από κάπου βαθύτερα ν' ανεβαίνει ανεπαίσθητη μυρωδιά από ζεστό γάλα. Λουφάζει εκεί για όσο περισσότερο γίνεται, αλλά πάντα έρχεται η στιγμή της απομυθοποίησης. Και τότε δυσανασχετεί και εκνευρίζεται που πρέπει να αλλάξει επίπεδο η σχέση, και που αναγκάζεται να αφήσει τις δικές του αναπλάσεις και να δεχτεί τις πραγματικές εικόνες, τις αληθινές οσμές της εκάστοτε σύνευνης. Με όσες το δοκίμασε πάντα το ίδιο αποτέλεσμα.

Στις ελάχιστες επαγγελματικές επισκέψεις του στην Αθήνα απέφευγε να συμπεριλάβει βόλτα ως τα Χαυτεία και την ευρύτερη περιοχή. Κι όταν μετά από περίπου τριάντα χρόνια τόλμησε να ξαναπερ-

πατήσει στην Σατωβριάνδου, την απογοήτευση και τη θλίψη για την υποβάθμιση της γύρω περιοχής, δέχθηκε η δυσάρεστη έκπληξη για την νέα χρήση του παλιού μικροαστικού ξενοδοχείου. Τίποτα δεν θύμιζε την εικόνα που είχε αποτυπώσει η παιδική του μνήμη. Παρ' όλα αυτά το πρώτο βήμα είχε γίνει. Η περικήλειστη περιοχή του νου και της ψυχής του είχε αλωθεί από την εγγύτητα με το χώρο, από τη θέα του κτιρίου. Μια ραγισματιά. Δεν γινόταν τώρα να φύγει άπρακτος.

Κοιτούσε την είσοδο αναμετρώντας τις δυνάμεις του και θυμήθηκε την πρώτη φορά που το είχε αντικρίσει. Ήταν ολόιδιο με ένα ναό που είχε δει στα Κλασσικά Εικονογραφημένα –μικρή παρηγοριά, που περίμενε με λαχτάρα κάθε Τετάρτη τα χρόνια εκείνα-, πάλλευκος ήταν, με τα μαρμάρινα σκαλοπάτια του λουσμένα στο φως και τ' ανέβαιναν οι πιστοί χαρούμενοι, βιαστικοί για την επικείμενη γιορτή. Κι η καρδιά του τότε ήταν λουσμένη στο φως, η προσμονή του δρασκελίζει την πλατειά σκάλα του ξενοδοχείου μετρώντας ανυπόμονα, δεκαπέντε τα σκαλιά, τρεις οι μήνες που είχε να την συναντήσει. Πετούσε. Η ζεστή χούφτα του πατέρα τον συγκρατούσε και τον νουθετούσε σιωπηρά. Καθώς ανέβαιναν τις σκάλες άρωμα καφέ του είχε μπουκώσει την μύτη, κάποιοι γελαστοί, καλοντυμένοι έπαιρναν το πρωινό τους. Στο δωμάτιο εννιά του τρίτου ορόφου τους υποδέχθηκε η θεία Πάτρα, της έδωσε ένα γρήγορο, σκαστό φιλί κι έτρεξε να χωθεί στην αγκαλιά της μάνας. Το σύννεφο της αρωματισμένης πούδρας τον σήκωσε ψηλά. Κι έμεινε εκεί να αιωρείται με μισόκλειστα μάτια, μεθώντας από μικρές ριπές βανίλιας. Άκουγε τις φωνές τους από μακριά, δεν παρακολουθούσε, τον έφτανε η ζεστασιά της.

Τα μεσημέρια έτρωγαν με τον πατέρα και την Πάτρα, στο διπλανό εστιατόριο με την βαρύγδουπη επωνυμία, το «Ελληνικόν». Αναπολεί ακόμα τις ευδιαστές σάλτσες στα κοκκινιστά και τα σέλινα στις αχνιστές σούπες. Θυμάται καλύτερα το σώμα. Μετά από κάποιες μέρες ερχόταν η ώρα να επιστρέψουν στη Λάρισα. Συσκότιση της μνήμης. Ζόρικο πράγμα η απώθηση. Ωστόσο πάντα υπήρχε η υπόσχεση, θα ξάρθουμε, τον άλλο μήνα θα ξανάρθουμε.

Οι επισκέψεις του στη μητέρα γινόντουσαν όλο και δυσκολότερες. Η επαφή μαζί της τραυματική, επώδυνη. Μήνα με τον μήνα ως και η μυρωδιά της άλλαζε. Βάραινε, τάγκιαζε, χαλούσε. Και το ήξερε. Δεν τον άφηνε πια να κουλουριάζεται με τις ώρες στον κόρφο της, τον απόδιωχνε. Όσο πιο διακριτικά μπορούσε, αλλά τον απόδιωχνε. Τότε εκείνος άλλοτε θυμωμένος, άλλοτε απογοητευμένος έβγαινε στο μπαλκόνι και χάζεψε το δρόμο, τους περαστικούς, τις γυναίκες με τις λαχανοειδείς κομμώσεις που έβγαιναν απ' το Μινιόν βιαστικές και περισπούδαστες μέσα στις στενές τους φούστες κουβαλώντας σακούλες γεμάτες μικροπολύτιμα ψώνια. Παρατηρούσε τις χρωματιστές βαλίτσες του αντικρινού μαγαζιού και υποσχόταν στον εαυτό του ταξίδια. Μακρινά ταξίδια, χωρίς αρρώστιες και παλινδρομήσεις, χωρίς απορίες, απογοητεύσεις και ερωτηματικά. Κι έπειτα όταν ξανάμπαινε μέσα, ο αέρας στο δωμάτιο ήταν ακόμα πιο βαρύς και βιαζόταν το δεκάχρονο σώμα του να φύγει, ν' αναπνεύσει, να τρέξει, κι ας έμενε η ψυχή του εγκλωβισμένη εκεί μέσα, όλο και πιο ακίνητη.

Τώρα καθώς το κοίταζε σαν να μάζεψε του φάνηκε το κτίριο μέσα στο χρόνο. Το θυμόταν μεγαλύτερο, το θυμόταν τεράστιο. Τελικά αναμετρώντας τις δυνάμεις του, πήρε βαθιά ανάσα και μπήκε. Ήξερε τι γύρευε. Έπρεπε να ξανασυναντήσει το τελευταίο βλέμμα του τότε, το αφημένο στον τοίχο, το πνιγμένο αναφιλητό της, έπρεπε να ανασάνει τουλάχιστον για μια φορά ακόμα τον αέρα τουωματίου εκείνου. Ωστόσο ο αγριωπός –μάλλον- πατρώνος είχε άλλη γνώμη και δεν του επέτρεψε να επισκεφθεί το δωμάτιο εννιά του τρίτου μόνος, παρ' όλες τις εξηγήσεις του Σίμου. Οι κανονισμοί λειτουργίας απαιτούσαν την ύπαρξη γυναικείας συντροφιάς. Τότε ήταν που αναγκάστηκε να επιστρατεύσει την Ελενίτσα, προκειμένου να μπορέσει να μπει. Αλλά μόλις άνοιξε η πόρτα βρέθηκε σ' ένα διαφορετικό δωμάτιο. Τίποτα δεν θύμιζε τον ιδιαίτερο αέρα που περιτριγύριζε την Ασημίνα τότε. Αλλοιωμένη η ενέργεια του χώρου από την ευκαιριακή χρήση, από τους πολλούς και ποικίλους ενοίκους. Όσο για την Ελενίτσα, με την βοήθεια της οποίας παραβίασε το άδυτο, έγινε αυτομάτως ανεπανόρθωτα και ανεπιστρεπті αόρατη. Έμεινε πάλι μόνος. Κάπως έτσι στοίχειωσε μέσα του πριν δέκα χρόνια η ανεκπλήρωτη επιθυμία. Κι όσο κι αν την ξόρκιζε αγοράζοντας λαχεία τρίτη σειρά με λήγοντα στο εννέα ή αντιστρόφως, του έγινε έμμονη ιδέα.

Στην Σατωβριάνδου 3 δεν ξαναπάτησε. Από τότε έσπαγε το κεφάλι του να βρει άλλο τρόπο να επιστρέψει στον χώρο εκείνο που μαζί με την μητέρα του πέθανε και η παιδική του ηλικία. Και μετά από άλλα δέκα χρόνια κοπιαστικής δουλειάς και εντατικής οικονομίας, βρήκε τη λύση.

Το ραντεβού με τον δικηγόρο ήταν για το επόμενο πρωί στις έντεκα ακριβώς, στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου Ευρώπη. Με την υπογραφή και την άμεση εξόφληση θα γινόταν και η παράδοση των κλειδών του κτιρίου.

Ξενοδοχείον «Ελβετία» (περ. Το Δέντρο τχ. 167-167, Δεκέμβριος 2008)